

L'hora dels monstres

Es veu venir que d'aquí al canvi de mil·lenni i fins que no assoleixi la unitat Europa viurà l'hora dels monstres –aquell temps tèrbol en què allò que és vell ja és mort o no serveix i allò que és nou encara no ha arribat o no ha nescut–. Durant aquests anys vinents l'escenari polític, socioeconòmic i mediocultural europeu haurà d'estar preparat contra les envestides dels monstres moderns: el capitalisme salvatge i el determinisme biològic, i també contra les amenaces dels monstres de sempre: l'ultranacionalisme i el feixisme. L'últim descobriment d'esterilitzacions forçades als països escandinaus palesa fins a quin punt els corrents biològics amants del darwinisme social han pogut actuar amb impunitat, àdhuc sota governs tan demostradament antifeixistes com els socialdemòcrates de Suècia i de Noruega.

I es precisament a Noruega, que diumenge tindrà eleccions parlamentàries, on la pujada d'expectativa de vot de l'extrema dreta comença a inquietar. L'anomenat Partit del Progrés, del filofeixista Carl Hagen, podria convertir-se en la segona força del país, després dels socialdemòcrates, si es confirma el 23% de vots que li atribueixen els sondatges. Uns resultats així en el context escandinau superarien l'ascens de l'extrema dreta danesa, que el 1972

va arribar al 12% dels vots, i crearia una situació equiparable a la d'Àustria, on l'ultranacionalista Haider no ha parat de posar pals a les rodes del sistema parlamentari.

És d'aquesta manera que s'expressa l'anomenada "Europa fortaleza" en la seva versió més agressiva, però no pas única, perquè tant a la dreta com a l'esquerra moderades hi ha qui no descarta el tancament de fronteres i l'expulsió selectiva d'estrangers. Es pensen que només així podran conservar un electorat que cada cop se sent més espantat i amenaçat pels fluxos d'immigrants, en el seu moment ben rebuts per fer les feines menys qualificades i més incòmodes i mal pagades. No ha de semblar estrany, doncs, que els investigadors socials de Noruega hagin identificat bones porcions d'electorat d'esquerra entre el 23% de ciutadans disposats a votar l'extrema dreta.

El país pioner d'Europa en aquesta mena de transvasa-

ment ha estat França, on molts dels vots de baixa qualitat que rebia el Partit Comunista han anat a parar al Front Nacional. Especialment en aquells districtes on els immigrants africans i asiàtics, utilitzats pels empresaris com una arma de xantatge, són vistos com l'autèntic agent portador del virus de l'acomiadament i la precarització.

La trobada a les urnes de França de l'extrema dreta amb antics devots del marxisme-leninisme va ser el germen de la temptativa d'acostament que hi va haver el 1993 entre intel·lectuals pròxims al Front Nacional i militants del

Partit Comunista. Quan el diari *Le Monde* va destapar les anomenades "tertúlies", la *nomenklatura* comunista francesa es va afanyar a desqualificar-les oficialment, essent així que els intel·lectuals de Le Pen ni van desmentir el guió ni van amagar els protagonistes d'aquella aventura, en què va actuar de mestre de cerimònies Eduard Limónov, escriptor rus, ex-dissident afeccionat als escàndols i en aquell moment portaveu del "nacionalbolxevisme", i admirador i amic de Jirinosvki. Aquells dies, tant a París com a Moscou i Belgrad (que vivia moments d'eufòria bel·licista per restaurar la Gran Sèrbia) es va parlar de la nova aliança patriòtica de comunistes i feixistes com de "nous germans en armes des de la perifèria" per tal de reconquerir "el centre ocupat pel capitalis-

me i la socialdemocràcia". En aquestes formulacions, no hi faltaven referències a la conspiració jueva, a la capitulació davant l'islamisme o a l'error de l'enfrontament Hitler-Stalin quan de fet eren aliats naturals.

Aquest episodi del 1993 ha fet que França sigui el país d'Europa on més s'estudia el fenomen del nacionalcomunisme com un perill en potència, com insisteix el filòsof Bernard Henry Levy en les seves últimes reflexions. Si les actuals dinàmiques de capitalisme salvatge es mantenen, l'est d'Europa podria tornar a buscar la salvació en els referents tribals i col·lectivistes. Karadzic, Milosevic o Ziugànov santifiquen Sèrbia o Rússia i demonitzen els musulmans bosnians, els txetxens o el món occidental amb la mateixa fúria amb què Le Pen, l'austriac Haider i el noruec Hagen clamen per l'expulsió d'africans, asiàtics, romanesos o polonesos. ■

LLIBERT FERRI

"Karadzic, Milosevic o Ziugànov demonitzen els musulmans bosnians, els txetxens o els occidentals amb la mateixa fúria amb què Le Pen, Haider i Hagen clamen per l'expulsió dels estrangers."